

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **A. M.**, zast. JUDr. Vítem Biolkem, MBA, LL.M., advokátem, se sídlem Bohuslava Martinů 1038/20, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-120/ZA-ZA12-ZA05-2017-II, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2019, č. j. 32 Az 5/2018 - 73,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost proti výroku III. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2019, č. j. 32 Az 5/2018 - 73, **se odmítá.**
- II.** Rozsudek krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2019, č. j. 32 Az 5/2018 - 73, **se v rozsahu I. a II. výroku zrušuje.**
- III.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-120/ZA-ZA12-ZA05-2017-II, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- IV.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.
- V.** Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi JUDr. Vítu Biolkovi, MBA, LL.M., **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Ten shora označeným rozsudkem žalobu zamítl (výrok I.), žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o žalobě (výrok II.) a ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Vítu Biolkovi, MBA, LL.M., přiznal odměnu za zastupování v žalobním řízení (výrok III.).

[3] Krajský soud především neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Následně nepřisvědčil výtce žalobkyně, že pohovor k důvodům jí podané žádosti o mezinárodní ochranu nebyl s její matkou (která ji ve správním řízení ještě jako nezletilou zastupovala) proveden v jejím rodném ázerbájdžánském jazyce, ale v jazyce tureckém, kterým se dorozumí pouze částečně. Poukázal přitom na obsah protokolu o pohovoru ze dne 15. 2. 2017, z něhož plyne, že matka žalobkyně s provedením pohovoru v tureckém jazyce výslovně souhlasila. Z obsahu protokolu také vyplývá, že matka žalobkyně odpovídala na položené otázky adekvátně, žádná otázka jí nemusela být zopakována a z jejích odpovědí je zřejmé, že dotazům porozuměla. Na závěr pohovoru byla matka žalobkyně rovněž dotázána, zda žádá o opětovné přetlumočení všech otázek a jejích odpovědí za účelem kontroly; této možnosti však nevyužila. Krajský soud s ohledem na tyto skutečnosti neshledal, že by v průběhu správního řízení došlo k porušení procesních práv žalobkyně. Uvedl také to, že nevznesla-li žalobkyně, resp. její matka, námitku nesprávného tlumočení již v průběhu správního řízení, shledává uplatnění této námítky až v řízení o žalobě účelovým.

[4] Krajský soud dále uzavřel, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí situací žalobkyně podrobně zabýval, přičemž posuzoval její azylový příběh jednak na podkladě výpovědi její matky učiněné ve správním řízení (zejména zhodnotil tvrzené politické problémy otce stěžovatelky v Ázerbájdžánské republice) a jednak na základě dostatečných, objektivních a přiměřeně aktuálních informací o zemi původu. Žalovaný podle krajského soudu ve správním řízení náležitě zjistil skutkový stav věci a řádně a správně odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

III.

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka namítá, že žalovaný ve správním řízení porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a také § 22 zákona o azylu, podle něž má účastník řízení právo jednat v mateřském jazyce nebo jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Poukazuje přitom na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 59 Az 389/2003 a rozsudek Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 6 A 580/1993, v nichž se soudy vyjádřily k související problematice. Stěžovatelka namítá, že ve správním řízení nebyla její matka, která ji jako nezletilou zastupovala, poučena o možnosti provedení pohovoru před správním orgánem v jejím rodném jazyce (ázerbájdžánském), a proto (z důvodu neznalosti jejích práv) souhlasila s provedením pohovoru v jazyce tureckém. Stěžovatelka zdůrazňuje, že její matka nerozuměla tureckému jazyku do té míry, aby byla schopná vylíčit všechny pro azylové řízení podstatné skutečnosti. Pro bezvadné azylové řízení je přitom podle stěžovatelky stěžejní, aby správní orgán vedl pohovor s žadatelem o azyl v jeho rodném jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Prováděl-li v nynější věci žalovaný pohovor v jiném, než rodném jazyce matky stěžovatelky, je stěží přezkoumatelná otázka, zda tato byla skutečně poučena o možnosti provedení pohovoru v rodném jazyce. Jelikož matka stěžovatelky nerozuměla tlumočnickovi, nelze přihlížet k jejímu prohlášení v protokole o pohovoru, že si přeje konat pohovor v tureckém jazyce, ani k poukazu žalovaného a krajského soudu na to, že matka

pokračování

stěžovatelky nedala žalovanému v průběhu pohovoru najevo, že má s tureckým jazykem problém. Tím, že žalovaný vedl pohovor s matkou stěžovatelky v tureckém jazyce, nebyla stěžovatelce ve správním řízení poskytnuta příležitost k osvětlení zásadních skutečností a souvislostí, v důsledku čehož zjištění žalovaného nedosahují požadovaného standardu, který je vyžadován v azylovém řízení pro zjištění skutečných a úplných informací o stavu věci. Správní řízení tudíž bylo podle stěžovatelky zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jelikož krajský soud pro tuto vadu napadené rozhodnutí nezrušil, zatížil vadou nezákonnosti i napadený rozsudek.

[7] Stěžovatelka dále vytýká krajskému soudu, že její žalobní argumentaci, že by mohla být v zemi původu využita jako nástroj k vydírání jejího otce, vypořádal pouhým poukazem na to, že se jedná o spekulaci. Uvedené přitom podle stěžovatelky svědčí o tom, že má důvodné obavy z toho, že v zemi původu utrpí vážnou újmu v návaznosti na její rodinný vztah k otci, neboť ten je tam trestně stíhán z politických důvodů. Krajský soud rovněž nepřihlédl ke stěžovatelkou předestřenému testu tzv. reálného nebezpečí a ani jej neaplikoval.

[8] Stěžovatelka nakonec poukazuje i na to, že žalovaný v průběhu správního řízení nezážil aktuální situaci v Ázerbájdžánské republice.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval všemi relevantními okolnostmi případu, pečlivě je vyhodnotil a svůj závěr, že azylový příběh stěžovatelky neodůvodňoval udělení mezinárodní ochrany, řádně odůvodnil. K námitce stěžovatelky, že její matka neměla v době pohovou k žádosti o mezinárodní ochranu dostatečné znalosti tureckého jazyka, žalovaný uvedl, že pohovor byl s její matkou v tomto jazyce veden na její žádost, proti čemuž ostatně v průběhu pohovoru ničeho nenamítala. Žalovaný dále zdůraznil, že při posuzování věci vycházel z dostatečně aktuálních a věrohodných informací o zemi původu stěžovatelky. Uzavřel, že napadené rozhodnutí i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy, a plně setrval na svém právním názoru.

[10] Z právě uvedených důvodů žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

V.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Ohledně přípustnosti kasační stížnosti však dospěl k závěru, že proti výroku III. napadeného rozsudku (jímž krajský soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatelky odměnu za zastupování v řízení o žalobě), není kasační stížnost přípustná, neboť se v tomto rozsahu jedná toliko o rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v části směřující proti výroku III. napadeného rozsudku odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Ve zbylém rozsahu shledal kasační stížnost přípustnou.

[12] S ohledem na to, že se jedná o řízení ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se dále Nejvyšší správní soud otázkou, zda je kasační stížnost proti výroku I. a II. napadeného rozsudku přijatelná. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[13] Pro nynější případ je podstatná zejména skutečnost, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 15. 10. 2020, č. j. 3 Azs 15/2020 - 84, shledal přijatelnost kasační stížnosti otce, matky a bratra stěžovatelky z důvodu, že se jejich kasační stížnost dotýkala právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Tímto rozsudkem současně Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 32 Az 3/2018 - 124, a taktéž rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-121/ZA-ZA12-ZA05-2017, a ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM-120/ZA-ZA12-ZA05-2017-I, týkající se zmíněných rodinných příslušníků stěžovatelky a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jelikož se v právě posuzované věci jedná o kasační stížnost členky téže rodiny, vycházel kasační soud při posouzení otázky přijatelnosti (ale i důvodnosti) kasační stížnosti stěžovatelky ze závěrů formulovaných v citovaném rozsudku č. j. 3 Azs 15/2020 - 84. S ohledem na uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k dílčímu závěru, že kasační stížnost stěžovatelky je přijatelná, a proto přistoupil k posouzení její důvodnosti.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal výroky I. a II. napadeného rozsudku v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval námitku uplatněnou s poukazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Konkrétně krajskému soudu vytýká, že se v napadeném rozsudku řádně nezabýval její žalobní námitkou, že by mohla být po návratu do země původu využita jako nástroj k vydírání jejího otce, a také, že nikterak nezohlednil a neaplikoval jí předestřený test tzv. reálného nebezpečí.

[17] Problematice nepřezkoumatelnosti rozsudků pro nedostatek důvodů se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře mnohokrát věnoval. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[18] Uvedeným kritériím napadený rozsudek vyhověl. Krajský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a předestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci vypořádal. Ostatně sama stěžovatelka se závěry krajského soudu v kasační stížnosti podrobně polemizuje, což by u nepřezkoumatelného rozsudku nebylo možné.

pokračování

Nesouhlas stěžovatelky s těmito závěry a jejich odůvodněním přitom nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[19] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, ale ani pro nesrozumitelnost a neshledal ani jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[20] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že námitkou členů rodiny stěžovatelky, že s nimi žalovaný vedl pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu v jazyce, kterému dostatečně nerozuměli a nemohli tak uvést všechny okolnosti relevantní pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně, se zabýval již ve výše zmíněném rozsudku č. j. 3 Azs 15/2020 - 84. Zde poukázal mimo jiné na závěry uvedené v rozsudku ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, podle nichž, aby žadatel účinně zpochybnil kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany, musí nejpozději v žalobě uvést konkrétní body, které podle něj byly přetlumočeny chybně.

[21] Krajský soud nynější věc posoudil v souladu s citovanou judikaturou a správně poukázal na to, že matka stěžovatelky (se kterou žalovaný vedl pohovor namísto nezletilé stěžovatelky) souhlasila s vedením pohovoru dne 15. 2. 2017 v tureckém jazyce, v průběhu pohovoru se nezmínila o tom, že nerozumí pokládaným otázkám či že se nemůže plně vyjádřit, a na závěr protokol o pohovoru bez připomínek dobrovolně podepsala. Krajskému soudu lze přisvědčit v tom, že z obsahu protokolu ani náznakem nevyplývá, že by stěžovatelčina matka měla problém s tlumočením a nemohla řádně vyjádřit své stanovisko, respektive detailně vypovědět azylový příběh své dcery. O tom nesvědčí ani jiné dokumenty založené ve správním spise. Stěžovatelka (resp. její matka) v průběhu správního řízení ohledně vedení pohovoru a tlumočení ničeho nenamítala. Je nepochybné, že pokud by matka stěžovatelky nerozuměla pokládaným otázkám a měla zásadní problém s jazykem, v němž byl pohovor veden, projevil by se to v protokolu o pohovoru, například tím, že by jí tlumočnick musel otázky pokládat vícekrát, byl by nucen je přeformulovat, matka stěžovatelky by se vyjádřila tak, že otázce nerozumí, její odpovědi na položené otázky by byly nepřiléhavé apod. Nic takového ovšem v protokolu ze dne 15. 2. 2017 zachyceno není. Naopak průběh pohovoru byl standardní a nic nenasvědčuje tomu, že by matka stěžovatelky nemohla uvést vše podstatné. Kasační námitku stran pochybení žalovaného při vedení pohovoru se stěžovatelkou, resp. s její matkou, tudíž shledal kasační soud nedůvodnou.

[22] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti uvádí, že její azylový příběh se přímo odvíjí od potíží, jež měl v zemi původu její otec, přičemž jeho problémy považuje za vlastní. Uvádí také, že v případě jejího návratu do Ázerbájdžánské republiky by se mohla stát nástrojem přímého ovlivňování a nátlaku na jejího otce. Nejvyšší správní soud v této souvislosti opětovně odkazuje na své závěry vyslovené v citovaném rozsudku č. j. 3 Azs 15/2020 - 84, podle nichž žalovaný v rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany otci stěžovatelky nesprávně vyhodnotil skutečnost, že negativní postoj otce stěžovatelky, byť veřejně nevyjádřený, k užívání násilí v činnosti politické strany může představovat (v závislosti na dalších okolnostech) *zastávání určitého politického názoru* ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, resp. *přesvědčení ohledně postupu* původců pronásledování ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou

ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (kvalifikační směrnice). Kasační soud ve věci sp. zn. 3 Azs 15/2020 uzavřel, že závěry žalovaného ohledně tvrzených potíží otce stěžovatelky v Ázerbájdžánské republice s ohledem na zjištěný skutkový stav věci neobstály, přičemž shromážděný spisový materiál neobsahoval ani oporu pro jednoznačný závěr, který by ve svém důsledku vedl k neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto ve zrušujícím rozsudku č. j. 3 Azs 15/2020 - 84 zavázal žalovaného, aby v dalším řízení doplnil dokazování tak, aby tato otázka mohla být postavena najisto.

[23] Žalovaný tak má v dalším řízení o žádosti o mezinárodní ochranu otce stěžovatelky i jejich ostatních rodinných příslušníků (tj. matky a bratra) zjistit bližší okolnosti a podrobnosti toho, proč otec stěžovatelky vstoupil do politické strany YAP („*Yeni Azərbaycan Partiyası*“, tedy „*Strana Nový Ázerbájdžán*“), jaké má politické přesvědčení, k jakým formám spolupráce s vládní stranou konkrétně přistoupil, na jakých konkrétních praktikách strany a v jaké míře se podílel a především z jakých důvodů se po určité době začal od metod strany YAP distancovat a proč s ní chtěl další spolupráci ukončit.

[24] Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 3 Azs 15/2020 přistoupil nejen ke zrušení rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany otci stěžovatelky, ale i rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany matce a bratru stěžovatelky, jelikož obě rozhodnutí trpěla stejnými nedostatky. Podle závěrů citovaného rozsudku č. j. 3 Azs 15/2020 - 84 dále platí, že žádost otce stěžovatelky o mezinárodní ochranu a jeho azylový příběh je v úzké spojitosti s žádostí jeho ostatních rodinných příslušníků, kteří *de facto* nemají vlastní azylový příběh, ale jejich tvrzené problémy v zemi původu přímo a bezprostředně souvisejí s otcem rodiny a s jeho pronásledováním. Ostatně některé popisované incidenty se týkaly přímo i jich (prohlídky u stěžovatelky doma, údajný pokus o únos jejího bratra, údajné opáření stěžovatelky horkou vodou apod.), a jejich případ tak nelze od žádosti otce stěžovatelky mechanicky oddělit, naopak je třeba žádosti těchto rodinných příslušníků posuzovat ve vzájemných souvislostech. Postavení stěžovatelky je tudíž v rozhodující míře závislé na vyhodnocení situace jejího otce. Uvedené platí tím spíš, pokud stěžovatelka pro případ jejího návratu do vlasti vyjádřila obavu z jejího zneužití jako prostředku nátlaku na jejího otce. Vzhledem k podstatným okolnostem případu tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádost stěžovatelky o mezinárodní ochranu závisí na posouzení azylového příběhu jejího otce, od jehož potíží ve vlasti odvozuje stěžovatelka vlastní obavu z návratu do Ázerbájdžánské republiky.

[25] Nejvyšší správní soud proto v nynějším případě neshledal důvod odchýlit se od výše uvedených závěrů formulovaných třetím senátem ve věci kasační stížnosti otce, matky a bratra stěžovatelky proti rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí ministerstva o neudělení mezinárodní ochrany. Ve shodě s tímto rozsudkem tudíž Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzované věci byl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech.

VI.

[26] Pro výše uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud výroky I. a II. napadeného rozsudku podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušil. Jelikož již v žalobním řízení byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, krajský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než toto rozhodnutí zrušit. Povaha věci tak umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. současně se zrušením výroku I. a II. napadeného rozsudku zrušil pro vady řízení také napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) téhož zákona vázán výše

pokračování

vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V dalším řízení se tedy nejen na základě doplněného dokazování ohledně podstatných skutkových okolností věci k otázkám uvedeným výše v odst. [23] bude taktéž důkladně zabývat tvrzenými obavami stěžovatelky z návratu do země původu proto, že by mohla být zneužita jako prostředek nátlaku na svého otce.

[27] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o dané věci rozhoduje, a proto musí rozhodnout i o náhradě nákladů celého soudního řízení. Stěžovatelka má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, neboť měla ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona). Ze spisů krajského soudu ani Nejvyššího správního soudu však nevyplývá, že by stěžovatelce v soudním řízení jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly, ostatně v tomto ohledu stěžovatelka ani žádný požadavek nevznesla. I vzhledem k zákonnému osvobození stěžovatelky od placení soudních poplatků a ustanovení zástupce soudem jí žádnou náhradu nákladů řízení před krajským soudem ani před Nejvyšším správním soudem nelze přiznat, neboť jedinými náklady řízení jsou odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce, které hradí podle § 35 odst. 10 s. ř. s. stát. Žalovaný neměl ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení mu tudíž nenáleží. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti.

[28] Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 3. 2018, č. j. 32 Az 5/2018 - 22, byl stěžovatelce ustanoven zástupcem advokát JUDr. Vít Biolék, MBA, LL.M, přičemž toto zastoupení trvá i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 poslední věta s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za jeden úkon právní služby poskytnutý stěžovatelce (sepsání kasační stížnosti), a to ve výši 3.100 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za uvedený úkon. Zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň.

[29] Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4.114 Kč bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. O odměně ustanoveného zástupce v řízení o žalobě již rozhodl krajský soud výrokem III. napadeného rozsudku, který není tímto zrušujícím rozsudkem dotčen, jak výše uvedeno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu